

**ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ, ਇਸ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣ ਸਕੋਗੇ"

**ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਸ ਇੱਕ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?

**ਉੱਤਰ:-** ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਾਟਕ ਬੜਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਐਕਟਰ ਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਧਾ ਰੋਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ।

**ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜਾ ਇੱਕ ਹੁਨਰ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ?

**ਉੱਤਰ:-** ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਹੁਨਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪ ਸਦਾ ਦੇਹੀ ਹੈ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਨਰ ਕਿਸੀ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼ਰੀਰ। ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਗੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈਕਿਕ ਸੰਬੰਧੀ, ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਠਹਿਰੇਗੀ। ਬਾਪ ਇਹ ਸਿਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਇਹ ਸਮਝਾਈ ਮਿਲੇਗੀ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਮੈਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹੈਂ ਹੀ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਦੇਹ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਦਾਦਾ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਇਹ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਸਾਕਾਰੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਿਵ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਆਤਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਅਰਥਾਤ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਆਤਮਾ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਕਤ ਹੀ ਆਕੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਦੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਾਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਕੇ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਪਾਠ ਬੈਠਕੇ ਪੜ੍ਹੋ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਹਰ ਗੱਲ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਪੱਕਾ - ਪੱਕਾ ਸਮਝੋਗੇ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਵੀ ਪੱਕਾ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਨਾਮ ਤਾਂ ਪੈਂਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵੇਂ ਕਿਵੇਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਜੋ ਵਰਸਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਉਹੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਉੱਥੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਬੁਲਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਨਾਮ ਨਾਲ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾ। ਨਾਮ ਬਗ਼ੈਰ ਤਾਂ ਕਾਰੇਬਾਰ ਆਦਿ ਚੱਲ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇਹ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਕਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਬਹੁਤ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਥੋੜ੍ਹੇ - ਥੋੜ੍ਹੇ ਪਾਪ ਚੜ੍ਹਦੇ - ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੁਣ ਫੁੱਲ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਜੇ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਉਹ ਖ਼ਤਮ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਸਤੋ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਵਰਸਾ ਹੁਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਬਾਪ ਹੁਣ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਨਾਪ ਤੇ ਹੀ ਤੁਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਿਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਿਖਿਆ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਇਹ ਗਿਆਨ, ਨਾ ਯੋਗ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੁਣ ਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਲੀਕ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣਾ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਪੁੱਛੋ।

ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਫੇਰ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਵੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਵਰਸਾ ਯਾਦ

ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਗੋਡਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ। ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਵੀ ਉਹੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਹੁਨਰ ਜਾਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਦੀ ਦੇਹ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਹੀ ਵਕਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਣ। ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਮੱਥੇ ਮਾਮਲਾ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਨੀਂਦ ਕਰੇ.....। ਬਹੁਤ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਟੂ - ਮੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੁਰਸਤ ਹੈ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ। ਕੋਈ ਨਵੇਂ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਅੱਖਰ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਉਣ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਨਿਧੰਨਦੇ ਨਾਸਤਿਕ ਕਹਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਿਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਖਿਆ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸੁਧਰਦੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਜੋ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਲਾਈ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਖੇਡ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਤੋਂ ਅਸੁਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿਉਂ ਬਣੇ? ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਜਾਨਣਗੇ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਕੇ ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ, ਜੋ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਜੋ ਟੀਚਰ ਬਣਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋਈ ਰਥ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿੱਖਦੇ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਰਥ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਉਹ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਤਾਂ ਦੇਣਗੇ ਨਾ। ਅਹੰਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਹੰਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕ ਹਨ - ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਾਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਹੈ ਨਾ। ਨਾਮ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਖਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਦਿ ਦੇਵ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਪ੍ਰਜਾ ਕਿਹੜੀ? ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਅਡੋਪਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਹੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨਾਦਿ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਵਾਪਸ ਜਾਣਗੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ। 60 ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਉੱਮਰ ਹੋਈ ਤੇ ਫੇਰ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਹੁਣ ਦੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮੂਲਵਤਨ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਸਭਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਸਭਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਘਰ।

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੋਇਆ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ। ਕਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਅੰਗੂਠੇ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਅੰਗੂਠੇ ਮਿਸਲ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਟਾਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਪ੍ਰਜਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਕਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਭਗਤੀ ਕਲਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਕਲਟ ਵੱਖ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਦਿਨ ਸੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੁੱਖ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਫੇਰ ਰਾਤ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦੋਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਅੰਧਾਕਲਪ ਸੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਾਂ ਫੇਰ ਅੰਧਾਕਲਪ ਦੁੱਖ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਆਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਪੈਗਾਮ ਸਭਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਣਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤੇ ਉਹ ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰੇ। ਬਾਗਵਾਨ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਜੋ ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਹਨ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਫੁੱਲ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਾਂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫੁੱਲ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਡਾਂਸ ਵੀ ਚੰਗਾ ਚੱਲੇਗਾ। (ਡਾਂਸਿੰਗ ਗਰਲ ਦਾ ਮਿਸਾਲ) ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ਨਾ - ਕੈਣ ਨੰਬਰਵਨ, ਕੈਣ ਨੰਬਰ ਦੋ, ਤਿੰਨ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਅਟੈਸ਼ਨ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਿਲ ਤੇ ਵੀ ਉਹ

ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰੇ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਠਹਰੇਗੀ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਠਹਰੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਲੈਕਿਕ ਸੋਝੀਆਂ ਵੱਲ, ਧੰਧੇ ਧੋਰੀ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਚੱਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਏਕਾਂਤ ਚਾਹੀਦਾ। 7 ਰੇਜ਼ ਦੀ ਭੱਠੀ ਦਾ ਕੋਰਸ ਬਹੁਤ ਕੜਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿੱਖ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਭੱਠੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ੁਰੂ ਦੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਰੱਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ। ਭਗਤ ਲੋਕੀ ਵੀ ਭਗਤੀ ਲਈ ਵੱਖ ਕੋਠੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੰਦਰ ਕੋਠਰੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਮਾਲਾ ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਏਕਾਂਤ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜੁਬਾਨ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਯਾਦ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਫੁਰਸਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਡੋਪਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਦੈਵ ਹੈ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹੈ ਹੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਰੇਜ਼ - ਰੇਜ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਕਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਵਕਤ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਂ ਅਸੀਰਵਾਦ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ। ਮੈਂ ਕਦੀ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਪਰ ਹੱਥ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕੀ! ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਮਰ ਭਵ, ਆਯੁਸਵਾਨ ਭਵ.....ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫੁੱਲ ਏਜ਼ (ਉਮਰ) ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਕਦੀ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਵਰਸਾ ਕੋਈ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁੱਤਰਵਾਨ ਭਵ.....ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਬੱਚਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਜਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਸ਼ਏ ਬਣੇਗਾ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਗਿਆਨ, ਜਿਸਦੀ ਅਧਾਕਲਪ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੈ ਅਗਿਆਨ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਅਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

**ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਹੁਣ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ.....ਆਤਮਾ ਹਾਂ।

2. ਸਰਵਿਸਏਬੁਲ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਸ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ।

**ਵਰਦਾਨ:-** ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਨਿਜੀ ਸੰਸਕਾਰ ਬਣਾਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਿਹਨਤ ਮੁਕਤ ਭਵ: ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੈ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਜਨਮ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ। ਵਰਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਦਾਨ ਹੈ "ਪਵਿੱਤਰ ਭਵ, ਯੋਗੀ ਭਵ"। ਜਿਵੇਂ ਜਨਮ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਬਹੁਤ ਪੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਨਮ ਦਾ ਆਦਿ ਸੰਸਕਾਰ, ਨਿਜੀ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈ। ਇਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਬਣਾਓ। ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣੋ।

**ਸਲੋਗਨ:-** ਟ੍ਰਸਟੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਭਾਵਨਾ ਹੈ।

\*\*\*\*\*